

A szökevény papagáj

Írta: Alina Nelega
Fordította: Nemes Csilla
Illusztrálta: Moldovan George

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy papagáj, akit Bobónak hívtak. Nagyon büszke volt a saját piros színű tollazatára, a sárga színű nyakára, valamint a foszforeszkáló zöld begyére. Azt gondolta, hogy ő a legszebb papagáj ezen a nagy kerek világon. És lehet, hogy igaza is volt.

Az emberek hahotáztak, és örömeikben megetették a papagájt, ha kimondta a három szóból álló szókincsét, hogy: uborka, hülyeség és hogy kuku-bau. Ünnepekre járt, és szórakoztatta az embereket, ezért nagyon híres művésznek tartotta magát. Senki sem jutott szóhoz, ha ő jelen volt. Mert Bobó nagyon értett ahhoz, hogy hogyan kell valakinek a szavába vágni, és azt a körülállókkal kinevettetni. Ígyhát nagyon rövid időn belül ismert sztár lett belőle. Még a televízióba is meghívták néhányszor, sőt egy csokigyáros egy különleges csokifajtát gyártott, melynek csomagolópapírján a papagájunk képe állt, és így hívták, hogy Bobó csoki. Biztosan ettetek már ilyen csokit ti is, gyerekek.

Rájöttetek már, igaz-e, hogy Bobó egy luxus kalitkában lakott, melynek dupla ajtaja volt. Csak arra kellett vigyázni, hogy a lakás ablakai ne legyenek nyitva. Különben szabadon röpködhetett kedvére a hetedik emeleti lakásban, ahol Danival együtt lakott, aki színész-táncos volt, és ter-

mészeten a Bobó gazdája. Ő vitte el Bobót ünnepekre, és ő tanította meg neki a három varázsszót, hogy..., lásukcsak, emlékeztek-e még, hogy melyek voltak ezek? ..., igen: uborka, hülyeség és kuku-bau.

Egy szép tavaszi napon Dani véletlenül nyitva felejtette a kalitka ajtaját, hisz egy nagy feledékeny mihaszna volt. Úgy, hogy Bobó kiült az ablakpárkányra és onnan bámult le a hetedik emelet magasságából a városra. Még a városnegyeden kívül eső zöld erdőszél

is jól látszott, és ebben az erdőben lakott Roppantjólhalló Tapsifüles, Megmentő Mókus és Kicsifakopáncs, a Bobó barátai. Így hát felnézett a kék égre, majd le a zöld erdőszélre, aztán le az útra, és ekkor hirtelen elszédült. Nem jó ezt a csúcsforgalmat nézni, a sok autót, meg a sok gyalogost, akik ott tolonganak a járdán, ahol a sok jelzőlámpa villog. Ezért Bobó nagyon jól kapaszkodott, de végül annyira elszédült, hogy lebukott, és párkányról-párkányra szökdincsel, lefele, a zajos világ irányába. Mivel repülni nem tudott, nagyon keményen tartotta magát az erős csőre segítségével, amellyel diót és mogyorót szokott törni.

Nem messze tőle, ugyancsak a hetedik emeleten sütkérezett a napon Pedró kandúr, ez a szinte sárga szőrű, zöld szemű macska, aki nappal is nagyon jól látott a többi cicával ellentétben, és ezt ha nem tudnátok, niktalopiának hívják. Pedro Bobo után vetette magát. Kíváncsiságból persze, mi más okból! Erkélyről-erkélyre ugrálva követte Bobót, ki az utcára, majd be az áruházba, és ott utat tört magának a vásárló-, illetve szájtató emberek között.

Bobo sétálgatott az emberek

lábainál, vigyázva, hogy senki se tapossa el, csipegetett néhány szem szezámot egy elhullajtott kiflicsücsökről, bekapott két szem cukorkát az egyik édességpultról, aztán felröppent egy próbababára, majd egy műpálmára, amely a bejárat melletti szökőkútnál áll, tudjátok, ott a kávézó mellett. Aztán innen bámulta a színes kirakatokat, majd hirtelen honvágya támadt. Haza akart menni. Egy furcsa sapkát viselő kislány elkiáltotta magát:

-Nini, egy papagáj!

Bobo erre így szólt:

-Hülyeség!

-Mi kéne, te, kicsi madár?

-Uborka!

-Hogy hívnak?

-Kuku-bau!

Hallja ezt a tömeg, és elkezd gyülekezni a műpálma köré. De a pálma ágai között ott sárgállott már Pedró feje is, aki mint tudjuk, Bobót követte. A papagáj ijedten mászott egyre fennebb a műpálmán, Pedró meg utána. S miközben Bobó mászott fölfele, egyrecsak kiabált: Uborka! Hülyeség! Kuku-bau! Mindenki hahotázott, hisz azt hitték, hogy ez egy játék. De ti, gyerekek, gondolhatjátok, hogy Bobó életveszélyben volt – habár azt remélte, hogy a televízió, vagy a tűzoltók megmentik, úgy, ahogy a nagy sztárokat szokták, ha azok veszélybe sodródnak.

De szó sem volt ilyesmiről. Minél magasabbra mászott Bobó pálmán, Pedró annál veszélyesebben közeledett feléje, és már nyalogatta a szája szélét. Lentről a tömeg pedig bámult és komment-

tált. Csak egyedül a furasapkás kislány nyújtotta Bobó fele a karjait, és ezt kiáltotta:

-Röpülj, kicsi, röpj!

Néha mindannyiunknak szüksége van bátorításra, egy jó szóra, vagy egyszerűen csak arra, hogy valaki bízjon bennünk. Még akkor is, hogyha sosem vittünk véghez olyan cselekedetet, mint amilyent most véghez kell vinnünk. És nem is vagyunk biztosak abban, hogy meg tudjuk-e csinálni. Úgy, mint most Bobó. Fogalma sem volt arról, hogy esetleg repülni is

tudna. De hallotta a kislány biztató szavait, összeszedte minden csepp bátorságát, a kislány felé ugrott, és elkezdett csapkodni a szárnyaival, és pontosan a lány vállán landolt, az összegyűltek nagy örömére.

Éppen időben, hisz Dani, a színész-táncos gazdi már aggódva kereste mindenütt. De Bobó egy új baráttra tett szert, aki megtanította repülni. És amikor Dani haza akarta vinni, szemtelenül csak ennyit mondott: uborka! Úgyhogy Daninak nem volt hát mit tennie, a kislánynál hagyta Bobót.

No és Pedró? Ő a műpálma tetején maradt, hiába nyalta annyit a szája szélét. Mérgelődött, hisz Bobó mielőtt elment volna, szemtelenül ezt mondogatta neki: kuku-bau! És sokszor megismételte, hogy a kandúr jól megjegyezze, és többé eszébe ne jusson ártatlan szökevény papagájokat üldözni.

